

หน้ากาก

บทที่ 31

ร่างหน้าที่เห็นมัดกล้ามสวยงามว่ายื่นเข้ามาหาเมื่อเธอเกาะพักอยู่ที่ริมสระ ทัดทายยิ้มให้

“ คุณเมษมาก่อนฉันหรือคะ ทำไมเมื่อกี้ไม่เห็น ”

“ ผมอยู่ทางโน้น เพิ่งเห็นคุณเหมือนกัน ”

“ กลางวันว่างทุกวันหรือคะ ”

“ ครับ ส่วนมากจะว่าง คนว่างงานก็อย่างนี้ ” เขาทำสีหน้าขอความเห็นใจ

“ คงจะว่างงานแค่ชั่วคราวเท่านั้น อย่างกังวลใจเลยคะ ”

“ ผมดูแลร้านอาหารให้เพื่อน มีดนตรีด้วย คุณหัดอยากลองไปดูไหมครับ อาหารอร่อย ทานแล้วรับรองว่าติดใจแน่ๆ ”

“ ฉันไปไหนตอนกลางคืนไม่สะดวก คุณเมษก็รู้อยู่แล้ว ”

“ ตอนกลางวันก็เปิดนะครับ เพียงแต่ไม่มีดนตรีเท่านั้น ”

ความสงสัยที่ว่าเขารู้กันกับยุพยง จงใจเข้ามาสนิทสนมกับเธอหรือเปล่า ทำให้หญิงสาวมองชายหนุ่มนานกว่าปรกติ นึกหาถ้อยคำมาพูด จะคุยอะไรดีจึงจะล่อให้เขาพูดอะไรออกมาให้พอรู้บ้าง เธอหลอกล่อใครไม่เป็นเสียด้วย

ชายหนุ่มพยายามเข้าหาเธอเหลือเกินเมื่อจาร์ตไปต่างประเทศ แต่ครั้งจาร์ตกลับมาก็เหมือนกับว่าเขาจะลดความพยายามลงในทันที หายหน้าหายตาไปจนเธอสงสัยว่าเขาย้ายออกไปแล้วหรือยัง เพิ่งจะมาพบอย่างบังเอิญในวันนี้

“ ร้านนี้อยู่ที่ไหนคะ ”

ชายหนุ่มบอกชื่อถนนที่ตั้ง หญิงสาวนั่งตัดสินใจ แล้วก็ตอบรับว่า “ ฉันจะไปคะ ”

พ่อของเธอออกจากโรงพยาบาลกลับไปรักษาตัวอยู่ที่บ้าน แต่ยังคงมาหาหมอเพื่อรับการปฏิบัติสรีรบำบัด มีพยาบาลพิเศษถูกจ้างมาดูแลใกล้ชิด การกลับไปดูแลพ่อเกือบจะทุกวันในเวลาบ่ายไม่ได้ทำให้คุณอรุณชื่นใจที่ถูกแทรกแซงเหมือนเมื่อก่อน เธอแต่งตัวสวยออกจากบ้านเพราะงานสังคมก่อนตัดทนายจะลากลับ สดสวยแจ่มใสราวกับไม่มีสามีเจ็บป่วยให้ต้องเป็นกังวลถึง

มันเป็นคืนที่จาร์ตจะไปอยู่กับยุพยง ทัดทนายออกจากบ้านพ่อในเวลาค่ำแล้วก็พารถอ้อมไปยังที่ซึ่งเมษบอก เธอไม่รู้ว่า หลังจกเมษต้อนรับเธอด้วยความยินดีปรีดา เขาได้โทรศัพท์ไปบอกเยาวดี

“ ทำอะไรเข้าสักอย่างซิ โอกาสมาถึงแล้ว ” เยาวดีเร่งรัด “ จู่ๆ เหยื่อก็มาหาถึงที่ ”

เมษเข้าใจดีว่าเยาวดีต้องการให้เขาจุ่มมือลงมือแบบไม่ได้ด้วยเล่ห์ต้องเอาตัวกล ไม่ได้ด้วยมนต์ต้องใช้คาถา เมษลังเลเพราะไม่เคยต้องทำแบบนี้กับผู้หญิงคนไหนมาก่อน

“ ประเดี๋ยวผมก็เจอคุกซิ คุณเหยา ”

“ ฮือ จะเจอได้ยังไง เราไม่ได้จะทำอะไรเขาสักหน่อยนี่ แค่อายรูปมาให้ได้เท่านั้นเอง แล้วยัยคนนี้ก็หน้าบาง ไม่มีวันจะกล้าพูดออกมาหรอก ”

ชายหนุ่มกลับมายังโต๊ะที่หญิงสาวนั่งรออยู่ด้วยสีหน้าแฝงพิรุณดีที่ความมืดสลัวของสถานที่ช่วยกลบบังไว้

“ ผมสั่งอาหารพิเศษของที่นี่ให้ เป็นเมนูที่ผู้หญิงส่วนมากทานแล้วติดใจจนต้องกลับมาใหม่กันทุกคน ”

“ นักร้องคนนี้สวยนะคะ ร้องเพลงเก่งด้วย ” หญิงสาวพยักหน้าไปยังฟลอร์ซึ่งกุหลาบก้าวขึ้นไปประเดิมเพลงแรกหลังจากนักดนตรีบรรเลงไปแล้วครู่หนึ่ง ผู้คนเริ่มทยอยกันเข้ามาบ้างแล้ว

สีหน้าของเธอก็ไม่ใช่จะแจ่มใส พ่อป่วย แม่เลี้ยงสาวก็หวังงานสังคมแต่งตัวสวยทั้งบ้านไปโดยไม่สนใจความรู้สึกของใครเลย จาร์ตไปกับหญิงอื่น แล้วยังรหที่ขาดการติดต่อไปเสียเฉยๆ ... บ่อยๆที่หญิงสาวหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาสำรวจว่ามีการเรียกเข้าหรือเสียงฝากข้อความในขณะที่เธอปิดเครื่องไว้หรือไม่ แล้วก็ต้องผิดหวัง

บ่อยครั้งที่เธอจดหมายเลขติดต่อของชายหนุ่มแล้วก็ล้างทิ้ง เขาไม่มาเยี่ยมน้องหลิวที่โรงพยาบาลในช่วงที่เธอมา ญาติซึ่งมาดูแลสองแม่ลูกสรีรบำบัดบอกว่าพบรหที่ในเวลาบ่ายหรือไม่กี่คำ

รหที่รู้ว่าเธอจะไปอยู่ที่บ้านพ่อในเวลาบ่ายและกลับบ้านไปดูแลจาร์ตในเวลาค่ำ ทัดทนายคิดว่าเขาจงใจหลบหน้าเธอ

เธอยังรู้สึกเจ็บปวดเพราะความคิดคาดเดาของตัวเอง

“ ดีใจมากที่คุณตัดให้เกียรติมา ” เมฆพูดพลางหลีวตาอย่างหยอกเย้า ไบหน้าคมทำให้ดูดีไปหมดไม่ว่าเขาจะอยู่ในกิริยาอาการอย่างไร แต่ความหล่อเหลาราวเทพบุตรไม่ได้ทำให้หญิงสาวหวั่นไหว เธอเฝ้าแต่คิดว่าทำอย่างไรจะรู้ว่าเมฆเข้ามาตีสนิทกับเธอเพราะเหตุบังเอิญหรือว่ายุพยงส่งมากันแน่

“ เห็นคุณเมฆคุณนัทหน้า ฉันก็เลยจะมาลองดูให้รู้สึกที่ยังไงล่ะคะ แต่ว่าฉันอยู่นานไม่ได้ ต้องรีบกลับไปรอรับคนที่บ้าน ”

เมฆรู้ว่าเธอหาข้ออ้างไปอย่างนั้นเอง คืบนี้จาริตอยู่กับยุพยง อาหารถูกนำมาวาง หญิงสาวลองชิมแล้วก็ขมว่า

“ อร่อยจริงๆด้วยค่ะ ”

เมฆละเลียดอาหารเป็นเพื่อน ทำที่พูดจาชวนคุยคล้ายปลดปล่อยไปร่ง แต่ในใจนึกหาวิธีที่จะใช้โอกาสนี้ให้คุ้มค่า อีกครู่หนึ่งเขาก็แวบไปกระซิบกระซาบกับบริกรคนสนิท เด็กหนุ่มรับคำสั่งชั้นก่อนจะฉวยออกไปทางประตูหลังร้าน

ชายหนุ่มปั่นสีหน้ากลบเกลื่อนกลับมาหนึ่งข้างๆ หญิงสาว

“ ขอโทษที่ต้องทิ้งคุณตัดไว้คนเดียว ”

“ ไม่เป็นไรค่ะ คุณเมฆกำลังทำงาน ฉันเองไม่น่ามาทวงเลย ” หญิงสาวตอบยิ้มๆ “ ฉันจะรีบทานเร็วๆ แล้วกลับดีกว่า ”

“ โอ๊ย ไม่เป็นไรหรอกครับ ไม่เป็นการรบกวนอะไรเลย ”

นักร้องสาวก้าวลงจากพลอร์ที่มีแสงไฟสาดส่อง หายไปในหมู่โตะที่เป็นเงาอยู่ในความมืด มีนักร้องสมัครเล่นซึ่งเป็นแขกของร้านขึ้นไปยึดครองเวทีแทน ทัดทยาสนใจอยู่กับอาหารและคู่สนทนา ไม่เห็นว่าครู่ใหญ่หลังจากนั้น ร่างสูงทึบของใครคนหนึ่งได้เปิดประตูเข้ามาหนึ่งลงที่โตะตัวหนึ่ง กุหลาบพอมองเห็นก็เข้านั่งประกบทันที

เขาถามถึงเมฆ แม่สาวยื่นหน้าเข้าไปกระซิบ...

กุหลาบสังเกตมองท่าทีของเมฆอยู่ไกลๆ เรื่องที่ได้ยินมาทำให้พอเดาได้ วันก่อนเธอได้ยินเมฆถามบริกรผู้หนึ่งเรื่องยากล่อมประสาท เด็กหนุ่มอธิบายสรรพคุณแล้วยังรับปากว่าสามารถจะหาซื้อมาให้ได้

ชายหนุ่มแปลกใจกับเรื่องที่ได้ยิน เขาลุกเดินมาดู พอเห็นว่าคนที่นั่งคุยหัวเราะอยู่กับเมฆเป็นใคร เขาก็เดินกลับไปหนึ่งที่เดิม ไบหน้าเครียดขริมทำให้กุหลาบมองงงๆ

“ รู้จักกันหรือคะพี่ ”

ชายหนุ่มสั่นหน้า

กุหลาบพูดว่า “ แปลกจัง ไม่รู้ว่าพี่เมฆนี่ก็อู๋อะไรขึ้นมาหญิงเยอะแยะทำไมเกิดจะต้องมาเอาคนนี้ให้ได้ แล้วไม่มีฝีมือเลยหรือยังไปถึงกับจะต้องใช้ยาด้วย...”

รหัทจิบเบียร์เจี๊ยบๆ สีหน้าเคร่งเครียดครุ่นคิด กุหลาบต้องแปลกใจที่จู่ๆ ชายหนุ่มก็จับแขนเธอ

“ ร้องเพลงกับพี่หน่อยสิ ”

“ อะไรกันพี่ระ ทำไมวันนี้เกิดจะอยากร้องเพลง ”

“ เห็นกุหลาบแล้วอยากร้อง ”

“ แล้วพี่ร้องเป็นหรือ ”

อย่างน้อยเขาก็คุ้นเคยกับเพลงหนึ่งอย่างฝังใจ

“ มาเถอะ ”

เมฆและทัดทยาที่กำลังนั่งคุยกันพลางละเลียดอาหาร ไม่รู้ว่าชายหญิงร่างหนึ่งสูงแข็งแรงในชุดเสื้อเชิ้ตแขนสั้นสอดชายไว้ในกางเกงอีกร่างหนึ่งเล็กงดงามได้สัดส่วนในชุดเสื้อราตรีมันระยับกระซิบร่างกระโปรงผ่าข้างจากเข่าถึงต้นขา ได้ก้าวขึ้นไปยืนเคียงคู่กันบนพลอร์เล็กๆ หน้าเปียโนและกลุ่มเครื่องบังคับระบบเสียง เสียงดนตรีที่เริ่มไล่ทำนองทำให้หญิงสาวชะงัก

มันเป็นเพลงโปรดของเธอ...

เสียงหวานของกุหลาบร้องนำ มีเสียงชายหนุ่มคลอตามแว่วๆ ...แสงดาว สวยพรราวดูเด่น เฟ่งเห็น เหมือนตาของเธอ เฝ้าเพื่อหัวใจละเมอ ราพัน.... ทัดทยาหันมามองเต็มตา ภาพของร่างสูงที่เกาะอยู่ข้างหลังร่างงามของสาวน้อยทำให้เธอตกตะลึง

เมฆเองก็แปลกใจเช่นกัน “ เอ๊ะ...นั่น...”

หญิงสาวรู้สึกวูบขึ้นทั้งร่าง มือเย็นและสั่นจนเธอต้องบีบมันไว้ด้วยกัน

“ รหัทไฉ คุณตัดจำได้หรือเปล่า ”

ไม่มีคำตอบนอกจากสีหน้าที่เผือดสนิทอยู่ในแสงสลัว เพลงยังดังต่อไป คนทั้งสองเหมือนไม่สนใจว่าใครจะมองอยู่หรือไม่ ในสีหน้าเจือยิ้มคล้ายสบายใจอย่างเหลือเกิน เสียงชายหนุ่มที่คลอเพลงแว่วๆ ไม่ได้แสดงว่าเขาต้องการจะร้องเพลงอวดใคร แต่กำลังมีความสุขกับ

การคลอเคลียแม่สาวในวงแขนที่โอบหลวมๆ อยู่มากกว่า

“ เขาเป็นคนที่ทำให้ผมได้เดินรำกับคุณในงานราตรีหน้ากากงไกรศรี จำได้ไหม ”

ทัตทยาหันหน้า รู้สึกลำคอตีบตันและนัยตาข้างบนบังคับไม่ได้ เพลงนี้เป็นเพลงของเธอ มันเคยเศร้าเมื่อเธอร้องคนเดียวที่ระเบียงบ้านในอาคารสูงยามเปลี่ยวเหงา แต่กลายเป็นเพลงรักเมื่ออยู่กับรหัท... ในเรือที่ชายหนุ่มพาส่องแม่น้ำเจ้าพระยาคืนนั้น ซึ่งเขาก็ตระกองกอด พาเธอเดินรำในเพลงนี้

เธอยังได้ยินเพลงนี้ที่บ้านของเขา ที่ซึ่งชายหนุ่มฝากสัมผัสนกชุกชอนผิ้งไว้ในใจให้อาลัย เขาห่างหายไปนาน พบอีกทีก็มาคลอเคลียกับแม่สาวนักร้องแสนสวยคนนี้

เสียงของเธอแหบแห้งจนต้องกลืนน้ำลาย ยากเย็นกว่าจะถามจบประโยคสั้นๆ “ เขา...มาที่นี้บ่อยๆหรือคะ ”

“ ก็บ่อยอะ มาติดนักร้อง เด็กคนนั้นก็ติดเขาแจด้วย ”

เธอทำเป็นสนใจอาหารและเครื่องดื่ม เพลงจบ สองคนนั้นคงประคองกันลงจากเวทีแล้ว ทัตทยาแอบกรีดน้ำตาทิ้ง

“ อยากเข้าไปทักไหมอะ ” เมษยื่นหน้าเข้ามาถาม

“ ไม่ค่ะ...” คำตอบขาดหาย หญิงสาวยังซ่อนสีหน้าไว้ในความมืดสลัวโดยการไม่ยอมหันไปจากจานอาหาร ต่อด้วยการยกแก้วเครื่องดื่มขึ้นจิบอยู่นั่นเอง

“ เขาก็คงไม่อยากเจอใครเหมือนกัน กำลังมีความสุขอยู่ที่เดี๋ยวนี้” ชายหนุ่มเงี้ยวเราะในน้ำเสียง ยื่นหน้าเข้ามากระซิบว่า “ ผมเองก็กำลังมีความสุข ไม่อยากถูกกอดขอกอดเช่นกัน ”

หญิงสาวอดเอื้อนเคี้ยวอาหารทั้งที่รู้สึกว่าการกินยากเต็มทน พอลดแก้วเครื่องดื่มลงก็บอกชายหนุ่มโดยไม่ยอมหันหน้ามองว่า

“ ขอไปห้องน้ำก่อนนะคะ ”

“ อยู่ทางด้านนั้นอะ ให้ผมพาไปไหม ”

“ ไม่ต้องค่ะ ”

เธอไม่อาจจะพูดประโยคยาวๆ โดยเสียงไม่สั่น ร่างสูงโปร่งที่สมส่วนถูกมองตามโดยผู้ชายสองคนที่มีสีหน้าต่างกันจากคนละมุมมืด

พอเป็นส่วนตัวหญิงสาวก็ปิดหน้าร้องไห้เงียบๆ แม้จะพยายามสงบใจแต่ก็ใช้เวลาานพอสมควรกว่าเธอจะพาใบหน้าที่กลบเกลื่อนร่องรอยแล้วกลับออกมาได้

เธอพบร่างสูงทึบของรหัทหนึ่งคุยกับเมษอยู่ที่โต๊ะ ชายหนุ่มลุกขึ้นยืนยิ้มต้อนรับ ทัตทยาเธอด้วยท่าทีสุภาพเหมือนเป็นเพียงคนที่รู้จักกันอย่างผิวเผิน

“ สวัสดีครับ ไม่นึกเลยว่าจะเจอคุณทัตทยาที่นี่ ”

“ สวัสดีค่ะ... ทัต... ฉันท... ก็ไม่นึกเหมือนกัน ”

“ รังเกียจไหมครับถ้าจะขอร่วมโต๊ะด้วย ”

“ ผมรังเกียจ ” เมษขัดด้วยน้ำเสียงเงี้ยวเราะเป็นกันเอง

ทัตทยาแปลกใจที่ชายหนุ่มทั้งสองดูจะสนิทสนมกันอยู่พอสมควร เธอนึกว่าหลังจากงานคืนนั้นแล้วต่างคนก็จะต่างแยกกันไปโดยไม่มีการติดต่อกันอีก ในระหว่างนั้นก็ไม่เคยมีใครพูดถึงอีกฝ่ายหนึ่งให้เธอฟังเลยด้วย

รหัทหัวเราะ “ เข้าใจครับ ผมกลายเป็นก้างชิ้นใหญ่ไปแล้ว ”

“ ผมบังเอิญพบรหัท อยากจะตอบแทนที่เขาให้โอกาสผมรู้จักคุณทัตในคืนวันนั้นก็เลยชวนมาที่นี่ ” เมษหันมาอธิบาย ดวงตาเมื่อยามยิ้มเป็นประกายระยิบ “ ตั้งแต่นั้นเขาก็เลยมาเป็นลูกค้าประจำเพราะจิตใจมีมือขงเหล่าของนางสาวกุหลาบ ”

รอยยิ้มของอีกชายหนึ่งแพรวพราวไม่แพ้กัน

“ คุณฝึกคนได้ดีมาก ”

“ กุหลาบเก่งทุกอย่างหรือเปล่า ”

รหัทมองหญิงสาว สีหน้าของเธอราวราน ทำให้ยิ้มของเขาเจือจางลง

“ เท่าที่เห็นก็เก่งทุกอย่างนะอะ ”

“ ยังมีอะไรที่ยังไม่เห็นอีกหรือ รับออกไปทุกคืน ผมว่าน่าจะเห็นหมดทุกซอกมุมแล้วนะ ”

รหัทรู้ว่าคำพูดแต่ละคำของเมษ จงใจให้คนฟังเข้าใจผิด แต่ก็ไม่กล่าวแก้ ได้แต่หัวเราะ

ทัตทยาหยิบกระเป๋ าหันมาบอกเมษด้วยน้ำเสียงปร่าแปร่ง

“ ฉันทต้องกลับละนะคะ ประเดี๋ยวจะตึก กลัวว่าถ้าสามีกลับบ้านมาไม่เจอจะมีปัญหา ”

“ อะไรครับ อยู่ๆ ก็กลับ ” เมษจับข้อมือเธอไว้ รหัทจ้องมอง แม่โบหน้าตั้งขึ้นอย่างไม่พอใจแต่ก็ยังฉาบไว้ด้วยรอยยิ้ม

“ คินนี่เขาจะกลับบ้านหรือ ผมว่าไม่หรอกมั้ง เพราะว่า...”
 เมษเกือบจะหลุดปากออกมา

ทัดทยาไม่ทันคิดที่จะจับผิดการที่อีกฝ่ายช่างรู้ความเคลื่อนไหวของจาริต อารมณ์คุกรุ่นที่ถูกก่อกวนทำให้เธอไม่นึกถึงอะไรทั้งนั้น นอกจากจะพ้นจากคนที่นั่งยิ้มเหมือนทองไม่รู้ร้อนไปเสียให้เร็วที่สุด

“ ฉันทไปละคะ ขอขอบคุณที่เลี้ยงอาหาร...”

“ เตี่ยวชิครับ ” เมษยังดึงเธอไว้

ทัดทยาไม่ยอมโอนอ่อน “ ฉันต้องกลับจริงๆ ค่ะ ”

เมษจำต้องเดินตามออกไปส่ง รหัทมองตาม นึกกังวลว่าหญิงสาวจะอ่อนแอจนยอมรับเมษขึ้นรถไปด้วยหรือไม่

เขาโล่งใจที่สุดในที่สุดก็เห็นเมษเดินหน้ามุกกลับมา

“ ชวดเลย ขอนั่งรถไปส่งก็ไม่ยอม ” ชายหนุ่มบ่นพึม

“ ผมมาทำให้เสียเรื่องหรือเปล่า ” เขาถามยิ้มๆ

“ เปล่าหรอก คุณไม่เกี่ยว เอ๊ะ หรือว่าจะเกี่ยวหว่า ”

เมษเกาศีรษะแกรกๆ อย่างกังขา “ เขาโกรธอะไรคุณอยู่หรือเปล่า พอเห็นหน้าก็กลับเลย ”

ชายหนุ่มยกไหล่ “ ไม่รู้สิ โกรธที่คินนี่ผมไม่เดินร่ำด้วยกระมัง ”

“ เจ้าอารมณ์เหมือนกันนะ ผู้หญิงคนนี้ ”

ไม่มีคำตอบจากคนที่นั่งยิ้มเฉยเหมือนไม่ทุกข์ร้อน แต่ว่าจิตใจไบอยบินตามหญิงสาวที่เพิ่งจากไป ดังนั้นหลังจากทนนั่งอยู่อีกครู่หนึ่ง เขาก็วางเงินลงบนโต๊ะ ลุกขึ้นกล่าวลาบ้าง...

ทัดทยาหน้าตาตกตาขณะที่ยกขาขึ้นรถกลับบ้าน เธอขับรถช้ากว่าปรกติเพราะต้องคอยปาดน้ำตาที่ัง แสงไฟจากรถคันอื่นและท้องถนนเป็นปัญหาอยู่แล้วในยามค่ำคืน ภาพข้างหน้าพราวเลื่อนเมื่อเธอกำลังร้องไห้

หญิงสาวรู้สึกทั้งโกรธ เจ็บและอับอาย เธอคิดว่าตัวเองว่าโง่งงง่าย สมแล้วที่เธอจะทิ้งไปอย่างไม่เห็นคุณค่า

เธอยังพยายามที่จะหยุดร้องไห้แม้เมื่อนารถเข้ามาจอด ไม่ทันสังเกตเห็นรถที่แล่นตามมา แล้วขึ้นอาคารลานจอด วนไล่ไปตามชั้นผ่านเข้ามาใกล้ พอสงบใจได้ เธอก็ก้าวลงปิดประตูล็อคกุญแจ สาวเท่ก้มหน้าก้มตาเดินไปยังช่องลิฟท์ เธอได้ยินเสียงเปิดปิดประตูดังแว่ว อีกครู่หนึ่งก็ต้องตกใจเมื่อมือที่แข็งแรงเอื้อมจากด้านหลังมาดึงแขนไว้

พอหันมาเห็นว่าเป็นใคร น้ำตาที่แห้งแล้วก็ทะลักออกมา มือใหญ่จับกระชับดึงร่างบางเข้าหา แต่ว่าพอถึงตัวเธอก็ระดมทุบตีผลักไล่พร้อมกับรำให้

“ ปล่อยนะ ไปให้พ้น...”

“ หยุดก่อน ฟังผมก่อน ”

“ ฉันเกลียดคุณ ”

ชายหนุ่มยึดข้อมือที่ต่อต้านทั้งสองข้างไว้ “ ผมเป็นห่วงคุณนะ ผมมาเพราะว่าเป็นห่วงคุณ ”

“ ไม่ต้องมาเป็นห่วง ไปตามแม่กุหลาบของคุณซิ ”

“ ผมไม่มีอะไรกับกุหลาบ ”

“ ไม่มี...” ดวงตาเธอสะท้อนความเจ็บปวด “ แต่ที่รับกันออกไปทุกคืนได้ยังไง ”

“ เมษพูดให้ผมเสียต่างหาก ” ชายหนุ่มยึดแขนที่ต่อต้านดิ้นรนไว้ จนที่สุดก็รวบอดเธอไว้ทั้งร่าง “ ฟังนะ ผมไม่อยากจะให้คุณเข้าใกล้เมษ อย่าไวใจเมษ ห่วงได้ก็ห่วงไปเลย ”

“ ไม่ต้องมาพูด ไม่ต้องมาห่วงมาสนใจอะไรทั้งนั้น ”

“ ผมบังเอิญรู้จักเมษ แล้วก็รู้ว่าเขาคิดยังไงกับคุณ เมษเป็นคนฟุ้งเฟ้อที่จนมุม เขาไม่ได้หวังอะไรมากกว่าเงิน ”

ทัดทยานิ่งฟัง มองตาอีกฝ่ายผ่านม่านน้ำตา สีหน้าเจ็บช้ำ แค้นเคือง

“ แล้วคุณล่ะหวังอะไร ”

แทนคำตอบ ใบหน้าคมที่เคร่งขรึมก็ลงมาจะจูบ ร่างเล็กๆ ดิ้นรน แต่ที่สุดก็ไม่พินริมฝีปากที่รอบล้อมด้วยเคราสาๆ ที่เกลือกไล่ชุกซอนค้นหา ลมหายใจที่เจือกลิ่นเหล้าของเขาผสมกับลมหายใจของเธอ แขนขาที่ต่อต้านของเธอเริ่มจะไร้เรี่ยวแรงอีกครั้ง

ที่สุดริมฝีปากของชายหนุ่มก็ประทับลงด้วยความเต็มอกเต็มใจของคนทีรอคอยอย่างโหยหา.....